

Nr 90.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av § 46 i förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm den 23 maj 1862; given Stockholms slott den 23 februari 1923.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda i statsrådet förda protokoll, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag om ändrad lydelse av § 46 i förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm den 23 maj 1862.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro,
enligt Dess nådiga beslut:

GUSTAF ADOLF.

Herm. Lindqvist.

Förslag

till

Lag

**om ändrad lydelse av § 46 i förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm
den 23 maj 1862 (nr 33).**

Härigenom förordnas, att § 46 i förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm den 23 maj 1862 skall erhålla följande ändrade lydelse:

§ 46.

De skattebidrag, vilka under uppbördsstämma ingå eller efter dess slut i laga ordning indrivs, skola i bank insättas i enlighet med vad närmare stadgas i av Kungl. Maj:t fastställt reglemente för uppbördsverket i Stockholms stad.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 23
februari 1923.*

Närvarande:

Statsministern och ministern för utrikes ärendena BRANTING, statsråden LINDQVIST, THORSSON, OLSSON, SANDLER, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, ÅKERMAN, SCHLYTER, ÖRNE.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anmäler chefen för socialdepartementet, statsrådet Lindqvist, en av Stockholms stadsfullmäktige den 16 oktober 1922 gjord framställning angående ändring av § 46 i förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm den 23 maj 1862 och anför därvid:

Enligt § 42 i förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm skall överståthållarämbetet, sedan ämbetet erhållit del av den av stadsfullmäktige beslutade uttaxeringen, genom sin avdelning för uppbördsärenden förrätta debitering och uppbörd av stadsutskylderna. De utskylder, som icke blivit inom föreskriven tid erlagda, skola uppbördsmännen låta i laga ordning uttaga. Enligt § 46 i samma förordning skola de skattebidrag, vilka sålunda under uppbördsstämman ingå eller efter dess slut indrivnas, av uppbördsmännen insättas i Sveriges riksbank.

Enligt § 40 i förordningen om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd i Stockholm den 20 november 1863 skall, där sådant begäres, överståthållarämbetets avdelning för uppbördsärenden likaså förrätta debitering och uppbörd av de avgifter till församlingen, som kyrkostämman beslutat till uttaxering. De utskylder, som icke blivit inom föreskriven tid erlagda, skall vederbörande uppbördsman låta i laga ordning uttaga. Däremot saknas här närmare föreskrift om de influtna medlens placering.

Stadsfullmäktiges förevarande framställning avser borttagande av den ovillkorliga skyldigheten att insätta influtna kommunalskattemedel i riksbanken. På grund av denna skyldighet skulle nämligen staden för närvarande tillskyndas en icke obetydlig ränteförlust.

För att kunna bilda sig en uppfattning angående hithörande förhållanden torde en redogörelse för gällande författningsbestämmelser i ämnet vara erforderlig.

Enligt § 10 i reglementet för uppbörsverket i Stockholms stad den 1 april 1921 (nr 219) fördelas inbetalningen av kommunalskatten på tre uppbörsstämmor. Å den första av dessa stämmor inbetalas 20 procent av kommunalskatten ävensom alla å taxering grundade församlingsavgifter och debetsedellösen. Å var och en av de båda återstående kommunaluppbörsstämmorna inbetalas hälften av den resterande kommunalskatten; dock äger skattskyldig rätt att å första stämman erlægga hela kommunalskatten samt att å andra stämman inbetala jämväl det belopp, som förfaller först vid tredje stämman. I § 12 av uppbörsreglementet i dess ursprungliga lydelse stadgades, att under uppbörsstämma för varje dag influtna medel skulle i riksbanken insättas nästföljande söckendag samt att de å kronouppbörsstämman samt första kommunaluppbörsstämman ingående medel skulle insättas å överståthållarämbetets räkning för allmänna utskylder eller den räkning, som härför kunde varda föreskriven, varemot å de två andra uppbörsstämmorna influtna utskylder skulle insättas å drätselnämndens räkning i riksbanken. Enligt kungörelsen den 22 december 1922 (nr 590), som trätt i kraft den 1 januari 1923, har § 12 i uppbörsreglementet ändrats så, att de å kronouppbörsstämman och första kommunaluppbörsstämman inflytande medlen skola insättas å statsverkets giroräkning i riksbanken för överståthållareämbetets för uppbörsärenden räkning.

Medel, som inflyta genom check eller postremissväxel, insättas av överståthållarämbetet direkt i riksbanken på vederbörlig räkning.

Anledningen till att den å första kommunaluppbörsstämman influtna kommunalskatten icke insattes direkt å drätselnämndens räkning är, att å denna stämma jämväl uppbäras avgifterna till församlingarna och andra avgifter. Då utdebiteringen för kyrkliga ändamål växlar i olika församlingar, har en definitiv uppdelning av de vid stämman inflytande medlen icke ansetts kunna omedelbart äga rum. Enligt § 15 i uppbörsreglementet, efter dess ursprungliga lydelse, skulle denna uppdelning, den s. k. levereringen, äga rum efter det restlängd blivit upprättad. Då emellertid restlängdens upprättande plägar taga en tid av omkring tre veckor, har hittills varje dag under första uppbörsstämman från överståthållarämbetets räkning för allmänna utskylder till drätselnämndens räkning överflyttats ett med hänsyn till föregående dags totala uppbörd approximativt beräknat belopp. Den slutliga regleringen har ej kunnat ske, förrän restlängden blivit färdig. Samma dag, som å uppbörsstämma influten kommunalskatt insatts å drätselnämndens räkning i riksbanken, har uppbörsverket underrättat kammarkontoret härom. Kontoret har därefter omedelbart låtit överflytta medlen för drätsel-

nämndens räkning i enskild bankinrättning. Jämlikt ovannämnda kungörelse den 22 december 1922 har § 15 i uppbördsreglementet ändrats så, att levereringen av sådana medel, som innestå å statsverkets giro-räkning i riksbanken för överståthållarämbetets för uppbördsärenden räkning, skall äga rum så snart ske kan. Med denna föreskrift torde emellertid icke hava avsetts att medföra rubbning i den praxis, som på sätt ovan nämnts littills tillämpats.

Beträffande inleverering av restantier till stadens kassa föreskrives i uppbördsreglementets § 16 mom. 2, att uppbörds mannen varje vecka å dag, som överståthållarämbetet bestämmer, skall till uppbörds kommissarien överlämna en summerad förteckning å influtna restantieposter jämte därtill hörande medel. Den tjänsteman, som innehar överståthållarämbetets förordnande att genom konkursåtgärder indriva krono- och kommunalutskylder, skall redovisa till uppbörds kommissarierna på samma sätt som stadgats i fråga om uppbörds männen, dock endast en gång i månaden (§ 18). De medel, som sålunda inkomma till uppbörds kommissarie, ävensom utskylder eller avgifter, som annorledes än å uppbörds stämman direkt inbetalas till denne tjänsteman, skola enligt § 17 uppbörds reglementet, sådan denna paragraf lyder genom kungörelsen den 22 december 1922, varje vecka, dagen efter uppbörds männens leverering, av uppbörds kommissarien insättas å statsverkets giroräkning i riksbanken för överståthållarämbetets för uppbördsärenden räkning.

I praxis sker uppbörds männens inleverering varje tisdag. Överflyttningen till drätsel nämndens räkning i riksbanken sker påföljande måndag, varom underrättelse kommer kammarkontoret tillhanda samma dag, vanligen först mellan klockan 2 och 3 eftermiddagen. De överlämnade medlen kunna sålunda icke göras för staden räntebärande förrän från och med tisdagen, d. v. s. en vecka efter uppbörds männens redovisning.

Restantier, vilka av utmätningsman å ort utom Stockholm uttagits hos skattskyldig, skola enligt § 19 uppbörds reglementet, sedan det uttagna beloppet av utmätningsmannen redovisats till överståthållarämbetet, av ämbetet insättas å statsverkets giroräkning i riksbanken för överståthållarämbetets för uppbördsärenden räkning.

Stadens kammarkontor, som funnit den nu gällande ordningen för kommunalskattens inlevererande till staden mindre tillfredsställande, har i ett till drätsel nämnden den 26 maj 1922 avgivet tjänstememorial an-
fört, bland annat, följande:

*Stockholms
stads drätsel-
nämnds
kammar-
kontor.*

Vad beträffade kommunalförordningens föreskrift om skatte medlens insättning i riksbanken syntes tidpunkten nu vara inne för densammas utbytande mot en

efter nutida förhållanden bättre avpassad bestämmelse. Att man vid kommunalförordningens tillkomst år 1862 ansåg, att ingen annan bankinrättning än riksbanken borde ifrågakomma för placering av allmänna medel vore helt naturligt, då ju på denna tid det enskilda bankväsendet var så föga utvecklat — i Stockholm fanns endast en enskild bankinrättning, och denna hade kort förut börjat sin verksamhet.

Även i de någon tid efter kommunalförordningens ikraftträdande utfärdade instruktionerna för stadens nämnder inrycktes bestämmelse, att till respektive nämnds disposition anslagna medel skulle insättas för nämndens räkning i riksbanken. År 1874 utfärdades emellertid ett nytt reglemente för riksbanken, i vilket föreskrevs, att en minimiavgift av 30 kronor om året skulle av vederbörande insättare erläggas till banken för depositionsräknings hållande. Med anledning härav beslutade stadsfullmäktige den 1 oktober sistnämnda år att ingå till Kungl. Maj:t med anhållan om ändring uti ifrågavarande instruktioner, så att de av nämnderna omhänderhavda medlen alternativt skulle kunna insättas i enskild bankinrättning. Denna framställning bifölls av Kungl. Maj:t den 13 november samma år.

Med utgången av år 1898 upphörde riksbanken att gottgöra ränta för å folioräkning insatta medel. På grund härav beslutade drätselnämndens första avdelning den 20 december nyssnämnda år, att de medel, som dittills insatts å drätselnämndens räkning i riksbanken, från och med år 1899 skulle placeras i enskild bankinrättning, som avdelningen bestämde. Till följd av bestämmelsen i kommunalförordningen angående kommunalskattens insättande i riksbanken undantogs kommunalskattemedlen från detta beslut, men beslutade avdelningen uppdraga åt kammarkontoret att tillse, att den i riksbanken insatta kommunalskatten snarast möjligt uttoges för omplacering. I det tjänstememorial, med vilket kammarkontoret framlade ifrågavarande ärende för avdelningen, yttrade kontoret bland annat: »Kommunalskatten skall enligt § 46 av kommunalförordningen av den 23 maj 1862 insättas i riksbanken, vadan någon ändring i detta avseende nu icke torde böra ifrågakomma». Av ordalagen i detta kontorets memorial torde framgå, att kontoret principiellt icke hade något att erinra mot en ändring i förevarande hänseende av kommunalförordningen, men att kontoret ansåg frågan för det dåvarande icke vara av den vikt, att en särskild framställning härom borde göras. Sedan kammarkontorets nyss citerade uttalande gjordes, hade emellertid kommunalutskyldernas årliga belopp i så hög grad stegrats, att de under de senaste åren varit 10 à 20 gånger större än i slutet av 1890-talet. Då härtill komme, att i § 3 av reglementet för Stockholms stads kassa- och räkenskapsväsen stadgades, att »inflytande medel inom olika förvaltningsgrenar skola omedelbart eller i den ordning, som drätselnämnden efter samråd med vederbörande nämnd bestämmer, insättas å stadens räkning i av drätselnämnden anvisad bank», ansåge kammarkontoret, att något undantag härifrån icke borde göras för stadens största inkomst, kommunalskatten, så mycket mindre som motsvarande inkomst i rikets övriga städer, där vederbörande drätselkammare verkställde debiteringen och uppbörden av kommunalskatten, inflöte direkt i stadens kassa.

På grund av vad sålunda anförts har kammarkontoret hemställt om sådan ändring i § 46 av kommunalförordningen för Stockholm, att orden »Sveriges riksbank» utbyttes mot »av Stockholms stads drätselnämnd anvisad bank».

I samband härmed har kammarkontoret erinrat, hurusom även ändring av de för kommunalskattens insättande å bank bestämda tidpunkterna vore önskvärda; och har kontoret i sådant avseende anfört:

Det skulle för staden medföra en icke obetydlig ränteinkomst, om den vid uppbördsstämma under förmiddagen inflytande skatten redan samma dag insattes på stadens räkning i av drätselnämnden anvisad bank. Beträffande restantie-medlen ansåge kontoret, att bestämmelser borde utfärdas, som berättigade staden att få dessa medel i sin hand utan större omgång än i fråga om övriga inkomster. Den ränteförlust, staden under 1921 lidit till följd av det veckolånga uppskovet med insättning å stadens räkning av uppbördsmännens inlevereringar m. m., torde icke hava understigit 10,000 kronor.

Den omständigheten, att en del av de influtna medlen utgjorde församlingsavgifter, torde icke behöva vara ett oöverkomligt hinder för insättning av samtliga å kommunalskattensedeln upptagna utskylder å drätselnämndens räkning. Uppdelningen mellan staden och församlingarna av de inbetalade beloppen torde kunna ske lika väl, om medlen vore insatta i av drätselnämnden anvisad bank som i riksbanken. Sedan ifrågavarande uppdelning skett, kunde drätselnämnden givetvis lika snabbt som uppbördsverket tillhandahålla församlingarna dem tillkommande avgifter. Då kyrkostämmoförordningen för Stockholm icke innehölle någon bestämmelse angående insättning i bank av uppburna församlingsavgifter, syntes ingen ändring i denna författning vara erforderlig för förslagets genomförande.

Under återopande av vad härutinnan anförts har kammarkontoret ifrågasatt vissa ändringar i reglementet för uppbördsverket i Stockholms stad.

Sedan drätselnämnden under återopande av bl. a. kammarkontorets yttrande hos stadskollegiet hemställt om erforderliga åtgärder för undanröjande av de anmärkta olägenheterna, har stadskollegiet i utlåtande den 5 oktober 1922 anfört, att kollegiet funne önskvärt, att förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm så ändrades, att vid uppbördsstämma ingångna eller efter dess slut i laga ordning indrivna stadsutskylder kunde direkt insättas i enskild bankinrättning, som av drätselnämnden föresloges, samt att i övrigt de författningsändringar vidtoges, som kunde vara erforderliga för att staden i större utsträckning än nu vore fallet kunde komma i åtnjutande av ränteavkastning å erlagda utskylder. På grund härav har stadskollegiet hemställt, att stadsfullmäktige måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om avlåtande av proposition till riksdagen med förslag till ändrad lydelse av § 46 i förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm den 23 maj 1862 i huvudsaklig överensstämmelse med ett vid utlåtandet fogat förslag av följande lydelse:

»De skattebidrag, vilka under uppbördsstämman ingå eller efter dess slut i laga ordning indrivs, skola av uppbördsmännen i enlighet med av drätselnämnden till överståthållarämbetet gjord framställning insättas i riksbanken eller i annan bank, vars reglemente blivit av Kungl. Maj:t fastställt.»

*Drätsel-
nämnden.
Stockholms
stads-
kollegium.*

Vidare har kollegiet hemställt, att stadsfullmäktige måtte i skrivelse till överståthållarämbetet hemställa, att ämbetet ville vidtaga åtgärder för åstadkommande av de övriga författningsändringar, som kunde erfordras, för att staden, i större utsträckning än vad nu vore fallet, måtte komma i åtnjutande av ränteavkastningen å vid uppbördsstämma ingångna eller efter dess slut indrivna stadsutskylder.

*Stads-
fullmäktige.*

Stockholms stadsfullmäktige hava därefter i skrivelse den 16 oktober 1922, med åberopande av de skäl, som framginge av stadskollegiets utlåtande, hemställt om ändring av § 46 i förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm i huvudsaklig överensstämmelse med kollegiets förslag.

*Överståt-
hållarämbetet.*

Överståthållarämbetet, som med skrivelse den 30 oktober 1922 till Kungl. Maj:t överlämnat stadsfullmäktiges berörda hemställan, har därvid förklarat sig icke hava något att erinra mot den föreslagna ändrade lydelsen av ifrågavarande författningsrum.

Statskontoret.

Statskontoret har i infordrat utlåtande anfört, att då i fråga om kommunala utskylder statsverket icke billigtvis torde böra vidhålla, att desamma skulle insättas i riksbanken, varigenom kommunen ginge miste om en ränteinkomst, ansåge sig statskontoret icke böra avstyrka den påyrkade författningsändringen.

*Riksräken-
skapsverket.*

Riksräkenskapsverket har förklarat sig icke vilja motsätta sig den föreslagna reformen, i vad den avsåge rätt för drätselnämnden att bestämman, i vilken bank staden tillkommande utskylder skulle insättas. Till utveckling av sin mening har riksräkenskapsverket anfört:

Beträffande medelsredovisningen i länen vore såsom regel föreskrivet, att var och en, som hade att till länsstyrelse göra inbetalning, skulle insätta medlen å statsverkets giroräkning i riksbanken för länsstyrelsens räkning, oavsett om de vore statsmedel eller icke. En sådan föreskrift hade givetvis sin stora betydelse ur kontrollsynpunkt. Beträffande överståthållarämbetets medelsförvaltning vore för uppbördsredovisningen i Stockholm införd en synnerligen noggrann kontroll, vartill det allmänna uppbördsreglementet icke innehölle några motsvarande föreskrifter för länens vidkommande. Med hänsyn härtill syntes det icke vara erforderligt att för uppbördsväsendet i Stockholms stad såsom för länen föreskriva insättning av alla medel å en och samma bankräkning. Enligt de den 22 december 1922 utfärdade kungörelserna (nr 589 och 590) med föreskrifter angående överståthållarämbetets medelsförvaltning och angående ändrad lydelse i vissa delar av reglementet för uppbördsverket i Stockholms stad vore också föreskriften om insättning av utskylder å statsverkets giroräkning, vad Stockholms stad beträffade, inskränkt att gälla för de medel, som inginge å kronouppbördsstämman och första kommunaluppbördsstämman, varemot å de två andra uppbördsstämmorna influtna utskylder skulle insättas å drätselnämndens räkning i riksbanken.

Samma omständigheter, som föranlett denna avvikelse från de för länen gällande bestämmelserna, vilka eljest i allmänhet från och med 1923 skulle lända till efterrättelse även beträffande överståthållarämbetets medelsförvaltning, syntes

också utgöra tillräckligt skäl för ett medgivande, att även de å första kommunal-uppbördsstämman inflytande medlen — vilka till ingen del utgjorde statsmedel — finge direkt insättas å drätselnämndens bankräkning, såvida församlingarna, vilkas intressen härvid i någon mån berördes, icke hade något däremot.

Då dessutom staten, när inga skäl ur kontroll- eller ordningssynpunkt kunde anföras, icke borde beröva en kommun ränteinkomst å densamma tillkommande medel, ville riksräkenskapsverket icke heller motsätta sig den nu föreslagna reformen i vad den avsåge rätt för drätselnämnden att bestämma, i vilken bank, riksbanken eller enskild bank, staden tillkommande utskylder skulle insättas.

Riksräkenskapsverket har tillika yttrat sig angående vissa av kammarkontoret ifrågasätta ändringar i reglementet för uppbördsverket i Stockholm och därvid uttalat den uppfattning, att samtliga efter indrivningsförfarande uttagna utskylder borde passera statsverkets giroräkning, innan vederbörlig fördelning verkställdes. Riksräkenskapsverket har vidare anført:

Då riksräkenskapsverket således i varje fall måste motsätta sig, att indrivna utskyldsmedel skulle direkt av uppbördsmännen insättas å av drätselnämnden angiven bankräkning, kunde riksräkenskapsverket icke oförändrat tillstyrka det förslag till lydelse av § 46 i förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm, var-över riksräkenskapsverket nu hade att avgiva utlåtande. I detta förslag inginge bestämmelsen, att insättningen skulle verkställas av uppbördsmännen. Dessa ord, som kvarstode i förordningen sedan äldre tid, hade visserligen i detta författningsrum uppenbarligen en annan och mera generell betydelse, än samma ord fått genom det nya reglementet för uppbördsverket i Stockholms stad den 1 april 1921. Men då båda författningarna skulle tillämpas samtidigt och av samma personer, kunde det icke vara lämpligt, att däri användes ord med dubbelbetydelse. Vad särskilt beträffade nu föreliggande författningsrum syntes orden »av uppbördsmännen» saklöst kunna utgå.

Under åberopande av vad sålunda anförts och då riksräkenskapsverket funne den av stadsfullmäktige föreslagna formuleringen sakna erforderlig klarhet, har riksräkenskapsverket tillstyrkt, att ifrågavarande stadgande måtte erhålla följande ändrade lydelse:

»De medel, vilka under uppbördsstämman ingå eller efter dess slut i laga ordning indrivnas, skola insättas i riksbanken, där sådant är av Konungen föreskrivet, men eljest i annan av överståthållarämbetet på framställning av drätselnämnden bestämd bank, vars reglemente blivit av Kungl. Maj:t fastställt.»

Fullmäktige i Sveriges riksbank, vilka lämnats tillfälle att avgiva yttrande i ärendet, hava förklarat sig icke hava något att erinra mot bifall till stadsfullmäktiges framställning.

*Fullmäktige
i Sveriges
riksbank.*

Enligt § 69 i förordningen den 21 mars 1862 om kommunalstyrelse i stad skall, sedan den av magistraten upprättade debiterings- och uppbördslängden blivit granskad, drätselkammaren utfärda debetsedlar och

*Departements-
chefen.*

verkställa uppbörd. Jämlikt § 70 i samma förordning skall drätselkammaren efter uppbördsstämman slut till magistraten överlämna restlängd över oguldna stadsutskylder. Därefter låter magistraten uttaga de oguldna utskylderna och överlämnar vad som influtit till drätselkammaren. Jämlikt § 38 i förordningen den 21 mars 1862 om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd åligger det i stad drätselkammaren, därest kyrkostämman ej annorlunda beslutat, att verkställa debitering och uppbörd av de utav kyrkostämman beslutade avgifterna samt att avlämna de influtna medlen till kyrko- eller skolrådet eller annan vederbörande.

Som icke i någon av nämnda förordningar lämnas föreskrift om de influtna medlens insättande i riksbanken, framstår ifrågavarande bestämmelse i § 46 av förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm såsom en avvikelse från vad som i allmänhet gäller. Då nämnda bestämmelse visat sig lända till nackdel för staden, synes den begärda författningsändringen böra komma till stånd, därest ej särskilda skäl föreligga för att just beträffande Stockholm upprätthålla ifrågavarande avvikelse från vad eljest är gängse. I sistberörda hänseende har riksräkenskapsverket, som nämnts, uttalat den mening, att samtliga efter indrivningsförfarande uttagna utskylder borde passera statsverkets giroräkning, innan staden tillkommande del av utskylderna utbetalades. Huru härmed lämpligast bör ordnas, kan givetvis icke bli va föremål för prövning i detta sammanhang, utan bör denna fråga avgöras i samband med eventuellt vidtagande av de ändringar i uppbördsreglementet, om vilka stadsfullmäktige hos överståthållarämbetet gjort framställning och vartill förslag nu är under arbete. Vid avfattningen av den ifrågasatta nya bestämmelsen i kommunalförordningen synes därför böra iakttagas, att, samtidigt som den ovillkorliga skyldigheten att insätta stadens alla utskyldsmedel i riksbanken borttages, det likväl lämnas möjlighet för Kungl. Maj:t att, i den utsträckning sådant kan finnas nödigt, föreskriva dylik insättning. Då de närmare föreskrifterna om sättet för utskyldsbeloppens tillhandahållande böra meddelas i det av Kungl. Maj:t fastställda reglementet för uppbördsverket i Stockholms stad, torde i kommunalförordningen endast behöva utsägas, att ifrågavarande utskyldsbelopp skola i bank insättas i enlighet med vad i nämnda reglemente närmare stadgas.

I sinom tid lærer, såsom antytts, jämväl upptagas frågan om de ytterligare författningsändringar, som kunna vara ägnade att främja stadens intresse att snarast möjligt komma i åtnjutande av inflytande kommunalskattemedel. Därvid lærer ock tagas i övervägande, i vad mån särskilda föreskrifter rörande tillhandahållandet åt vederbörande försam-

lingar av dem tillkommande del av uppburna skattemedel kunna bliva erforderliga.

Sedan departementschefen härefter uppläst ett enligt ovan angivna grunder inom departementet upprättat förslag till *lag om ändrad lydelse av § 46 i förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm den 23 maj 1862*, hemställer departementschefen, att förslaget måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Herman Hultkrantz.
